

Jugul nepotrivit - Charles Haddon Mackintosh

(1) Introducere

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 6.14-18

2 Corinteni 6.14-18: Nu vă înjugați nepotrivit {de fapt, nu fiți înjugați sub diverse forme; compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10} cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ {Leviticul 26.11,12}. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți“, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic. {compară cu Isaia 52.11}

Cineva care dorește să realizeze în propria sa viață sau în viața altora o urmare a Domnului mai curată și mai sublimă, nu poate să privească creștinătatea zilelor noastre fără să fie umplut de un sentiment de nedescris de tristețe și apăsare. Vorbirea ei este așa de neobișnuită, înfățișarea ei atât de bolnavă și spiritul ei atât de slăbit, încât uneori ești ispitit să te îndoiești de tot ce se aseamănă cu o mărturie fidelă și adevărată pentru Domnul absent. Această stare devine și mai regretabilă, dacă ne amintim de respectul motivațiilor poruncitoare, prin care am fost puși în lucrare, ceea ce constituie privilegiul nostru deosebit. Dacă ne îndreptăm privirea spre Domnul, pe care Îl urmăm, sau spre calea, pe care umblăm, sau la sfârșitul, pe care trebuie să-l avem înaintea ochilor, sau la speranțele, de care suntem însuflețiți, putem numai să recunoaștem că am dovedit o ucenicie mult mai mare, dacă toate acestea ar fi primite și practicate printr-o credință simplă. „Dragostea lui Hristos ne constrânge“, spunea apostolul. Aceasta este cel mai puternic imbold dintre toate. Cu cât inima este mai umplută de dragostea lui Hristos și cu cât ochiul este mai alipit de Persoana Sa binecuvântată, cu atât mai credincioși vom încerca să mergem pe cărarea Sa. Numai un ochi curat poate descoperi urmele pașilor Săi. Dacă voința proprie nu este frântă, carnea nu este răstignită și trupul nu este ținut în stăpânire, vom fi incapabili pentru o ucenicie fidelă și vom eșua de la credință și de la o conștiință bună.

Nu aș dori să fiu înțeles greșit de cititor. Aici nu este în nici un caz vorba de mântuirea personală, ci de cu totul o altă chestiune. Se dovedește un egoism mare dacă cineva, care a devenit părtaș mântuirii – ca rod al muncii sufletului lui Hristos -, dorește să despartă pe cât posibil de mult crucea și suferințele de Persoana sfântă a lui Hristos, fără să-și piardă mântuirea personală. Chiar și o evaluare naturală a acestui fapt arată un caracter de egoism, vrednic doar de dispreț, pentru al cărui nivel moral scăzut nu se găsesc cuvinte de exprimare, dacă el este al unuia care conform mărturisirii lui datorează mântuirea lui actuală și veșnică Domnului lepădat, răstignit, înviat și acum absent.

Iubite cititor! Ce ai gândi tu, dacă cineva ar spune: „Să scap numai de flăcările iadului, în rest nu mă interesează ucenicia?“ Nu ai simți tu în adâncul sufletului tău o aversiune față de astfel de sentimente? Dacă da, caută să fugi de ele, către punctul opus al busolei, ca să poți spune cu adevărat: „Voi căuta numai ca Domnul binecuvântat să fie glorificat, siguranța mea personală are relativ puțină importanță.“ Dumnezeu să facă ca aceasta să fie expresia sinceră a multor inimi în aceste zile, când cu regret este adevărat că „toți umblă după foloasele lor, și nu după ale lui Isus Hristos“ (Filipeni 2.21). Fie ca Duhul Sfânt să trezească, prin puterea Sa de neînfrânt, o ceată de urmași ai Mielului puși deoparte și consacrați și să-i trimită prin energia Sa cerească – o ceată al

cărei fiecare mădular în parte este legat cu funiile dragostei de coarnele altarului și care sunt capabili, asemenea celor trei sute de bărbați ai lui Ghedeon de odinioară, să se încreadă în Dumnezeu și să desconsidere carnea. Cât de mult dorește inima așa ceva!

Cât de mult dorește duhul, deseori smerit sub influența înfiorătoare și vestejită a unei mărturii reci și lipsită de putere, după o mărturie mai viguroasă și deplină pentru El, Cel care S-a dezbrăcat pe Sine și a lăsat deoparte gloria Sa pentru ca, prin vărsarea sângelui Său prețios, noi să fim ridicați în starea de împreună cetățeni ai binecuvântării veșnice.

Printre numeroasele piedici care stau în calea unei consacrări totale a inimii pentru Hristos, de cele mai multe ori „jugul nepotrivit” ocupă un loc foarte proeminent. „Nu vă înjuțați nepotrivit cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? Și ce comuniune are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: «Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu». De aceea: «Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți», spune Domnul; și «nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice» spune Domnul cel Atotputernic” (2 Corinteni 6. 14-18).

În economia (epoca) mozaică vedem același principiu moral. „Să nu-ți semeni via cu două feluri de sămânță, ca nu cumva să fie profanată toată sămânța pe care ai semănat-o și toată via. Să nu ari cu un bou și cu un măgar împreună. Să nu porți o haină din material amestecat, din lână și în împreună” (Deuteronomul 22.9-11; Leviticul 19.19). Aceste pasaje din Scriptură sunt îndeajuns pentru a ne arăta că un jug nepotrivit este rău din punct de vedere moral. Se poate afirma cu toată certitudinea, că nimeni nu poate fi un urmaș liber al lui Hristos, dacă este în vreun fel înjucat la un jug nepotrivit. S-ar putea să fie mântuit, să fie un adevărat copil al lui Dumnezeu, un credincios sincer, dar el nu numai că nu poate fi un adevărat ucenic, ci este și un oarecare obstacol în revelarea a ceea ce el este cu adevărat, chiar dacă este legat la jugul său nepotrivit. „Ieșiți... și Eu vă voi primi... și voi Îmi veți fi fii și fiice, spune Domnul cel Atotputernic”.

Ideea prezentată aici este diferită de aceea pe care o găsim în pasajele următoare:

- **Iacov 1.18:** El, potrivit voci Sale, ne-a născut prin Cuvântul adevărului”.
- **1 Petru 1.23:** ... fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care se strică, ci dintr-una care nu se strică, prin Cuvântul cel viu, care rămâne pentru totdeauna, al lui Dumnezeu.
- **1 Ioan 3.1:** Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl, să fim numiți copii ai lui Dumnezeu.
- **Ioan 1.12,13:** ... dar tuturor celor ce L-au primit, le-a dat dreptul să fie copii ai lui Dumnezeu: celor care cred în Numele Lui, care au fost născuți nu din sânge, nici din voia omului, ci din Dumnezeu.

În toate aceste pasaje, relația de fii este bazată pe sfatul și acțiunea lui Dumnezeu și nu ne este prezentată ca o consecință a vreunei acțiuni a noastră înșine, în timp ce în 2 Corinteni 6 această relație este denumită ca rezultat al ieșirii noastre de sub jugul nepotrivit. Cu alte cuvinte, este în întregime vorba de o problemă practică. Astfel, în Matei 5.44.45 citim: „Dar Eu vă spun: Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei care vă blestemă, faceți bine celor care vă urăsc și rugați-vă pentru cei care se poartă rău cu voi și vă persecută; ca să fiți fii ai Tatălui vostru care este în ceruri: pentru că El face să răsară soarele Său peste cei răi și peste cei buni și trimite ploaie peste cei dreți și peste cei nedreți”.

Și aici se găsește baza practică și mărturisirea publică a relației, precum și influența ei morală. Fiii unui astfel de Tată vor acționa în felul acesta. Pe scurt, găsim pe de o parte poziția sau relația de fii bazată pe voința și acțiunea suverană a lui Dumnezeu, și vedem pe de altă parte caracterul moral care este o consecință a acestei relații, căreia Dumnezeu îi dă o bază dreaptă de recunoaștere. Dumnezeu nu poate recunoaște public și pe deplin pe cei care sunt înjugați la un jug nepotrivit împreună cu necredincioși; pentru că, dacă ar face aceasta, ar însemna că aprobă jugul nepotrivit. Cum ar putea El aproba „întunericul”, „nedreptatea”, „Belial”, „idolii” și „un necredincios”. De aceea, dacă eu mă pun la jug cu vreunul dintre aceștia, mă identific moral și public cu el și nu cu Dumnezeu. M-am pus într-o poziție, pe care Dumnezeu nu o poate admite; și, în consecință, El nici pe mine nu mă poate admite.

Dar dacă mă retrag dintr-o astfel de poziție, dacă „ies și sunt despărțit”, dacă îmi scot grumazul din jugul nepotrivit, atunci, dar numai atunci, pot fi recunoscut public și pe deplin ca „fiu sau fiică a Domnului cel Atotputernic”. Acesta este un principiu solemn și demn de luat în seamă de toți cei care simt că s-au pus cu îndrăzneală într-un astfel de jug. Ei nu umblă ca ucenici, și, din punct de vedere public și moral, nu sunt pe poziția de fii. Dumnezeu nu îi poate aproba. Relația lor de rudenie ascunsă nu constituie culmea; ei înșiși au părăsit terenul indicat lor de Dumnezeu. Și-au băgat nebunește grumazul într-un jug care, deoarece nu este jugul lui Hristos, trebuie să fie jugul lui Belial; și până când nu vor renunța la acest jug, Dumnezeu nu-i poate aproba public ca fii ai Lui și ca fiice ale Lui. Fără îndoială că harul lui Dumnezeu este infinit și poate răspunde nevoilor noastre în toată căderea și slăbiciunea noastră; dar dacă sufletele noastre doresc o ucenicie mai înaltă, trebuie să aruncăm deoparte jugul nepotrivit, oricât ne-ar costa, sau, dacă aceasta nu se poate, să ne plecăm capetele sub rușinea și tristețea acestuia, așteptând din partea lui Dumnezeu izbăvirea deplină.

Putem privi „jugul nepotrivit” sub patru aspecte diferite. Există un jug nepotrivit în căsătorie, un jug nepotrivit în parteneriatul în afaceri, un jug nepotrivit religios și un jug nepotrivit în filantropia generală. Unii sunt înclinați să încadreze jugul din 2 Corinteni 6.14 în prima categorie; dar apostolul nu face o astfel de îngrădire. El spune numai: „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”; el nu descrie mai îndeaproape caracterul sau subiectul aceluia jug, și de aceea suntem îndreptățiți să folosim locul acesta în sens mai larg, în timp ce aplicăm severitatea lui direct la orice formă de jug nepotrivit; și noi vom recunoaște importanța procedurii în felul acesta înainte de a termina studiul acesta, dacă Domnul va îngădui.

(2) Jugul nepotrivit în căsătorie

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 6.14-18

2 Corinteni 6.14-18: Nu vă înjugați nepotrivit {de fapt, nu fiți înjugați sub diverse forme; compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10} cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ {Leviticul 26.11,12}. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți“, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic. {compară cu Isaia 52.11}

Vom studia mai întâi jugul familiei sau jugul în căsătorie. Care pană ar putea descrie chinul sufletesc, suferința morală legate de consecințele devastatoare, care rezultă pentru viața spirituală și pentru mărturie din căsătoria unui creștin credincios cu o persoană neconvertită?

Mie nu mi se pare nimic mai de deplâns decât starea unuia care descoperă, atunci când este prea târziu, că s-a legat pe viață cu o persoană cu care nu poate avea în comun nici un gând, nici un sentiment. Unul dorește să îi slujească lui Hristos, celălalt nu poate sluji decât diavolului: unul trăiește pentru lucrurile lui Dumnezeu, celălalt suspină după lucrurile acestei lumi; unul caută să țină în moarte carnea, cu toate dorințele și afecțiunile ei, celălalt caută satisfacerea acestor lucruri. Dacă s-ar dori legarea împreună a unei oi cu o capră, oaia ar dori să se hrănească din iarba verde de pe pășune, în timp ce capra caută tufele de mure, care cresc în șanțuri, și drept urmare ambele suferă de foame. Capra nu va vrea să se hrănească pe pășune, și oaia nu poate roade tufele de mure; și drept urmare nici unul din animale nu primește ceea ce dorește categoric firea lor, numai dacă prin puterea ei mai mare capra reușește să forțeze oaia înjugată la jugul nepotrivit să rămână între tufele de mure și acolo să lăncezească și să moară. Fiecare va înțelege sensul acestei imagini; din păcate ea ne arată numai un simplu aspect obișnuit. De cele mai multe ori capra reușește să își atingă scopul. În aproape fiecare situație partenerul lumesc reușește să impună punctul lui (al ei) de vedere. Se va constata aproape fără excepție, că în cazul jugului nepotrivit în căsnicie sârmanul creștin este cel care cedează, ceea ce este confirmat prin roadele amare ale unei conștiințe rele, ale unei inimi deprimată, ale unui duh mâhnit, ale unei minți descurajate. Realmente un preț mare plătit pentru satisfacerea unei afecțiuni naturale, sau pentru obținerea vreunui avantaj nesemnificativ, lumesc! Cu adevărat, o căsătorie de felul acesta este sunetul clopotului de înmormântare pentru creștinismul practic și pentru progresul în viața divină. Din punct de vedere moral este imposibil ca cineva, al cărui gât este prins în jugul căsniciei cu o persoană necredincioasă, să fie un ucenic liber al lui Hristos. Tot astfel, un atlet nu se poate aștepta să câștige cununa la jocurile olimpice având atașată de el o greutate, sau un trup mort. Este realmente destul să ai un trup mort ca obstacol, noi nu avem nevoie să atașăm încă unul.

Nicicând nu a existat un creștin adevărat care să nu fi descoperit că a avut destul de lucru în a lupta împotriva răului unei singure inimă, fără să se împovăreze cu răul din două inimi. Fără îndoială că bărbatul care, din nebulie și neascultare, se căsătorește cu o femeie necredincioasă, sau femeia care se căsătorește cu un bărbat necredincios, este împovărat(ă) cu relele din două inimi; și cine poate face față acestor lucruri? Cineva se poate baza pe deplin pe harul lui Hristos pentru supunerea propriei sale naturi rele; dar cu siguranță nu se poate baza în același mod pe acest har cu privire la firea rea a partenerului înjugat nepotrivit cu el. Dacă s-a înjugat din neștiință, Domnul se va ocupa de el personal, pe baza unei mărturisiri sincere, restaurându-i pe deplin sufletul; dar nu va ajunge la ucenicia credincioasă a unui ucenic. Pavel putea spune: „Nu știți că cei care aleargă pe

stadion, toți aleargă, dar unul singur primește premiul? Astfel alergați, ca să câștigați! Iar orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate; ei deci, în adevăr, ca să primească o cunună care se vestejește, iar noi, una care nu se vestejește. Eu deci alerg în felul acesta, nu ca în nesiguranță; lupt în felul acesta, nu ca lovind în aer. Ci îmi disciplinez trupul și-l țin în supunere, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu dezaprobat” (1 Corinteni 9. 24-27). Aici nu este vorba de viață sau de mântuire, ci doar de „alergarea pe pista de alergare”, și anume nu pentru a obține viața, ci „o cunună nepieritoare”.

Faptul de a fi chemat să alergi presupune posedarea vieții; pentru că nimeni nu ar chema oameni morți să alerge într-o cursă. Este evident că înainte de a începe să alerg eu am obținut viața; și, de aceea, chiar dacă aș obosi în cursă, nu îmi pierd viața, ci doar cununa; pentru că aceasta și nu viața a fost țelul pus înaintea alergării. Noi nu suntem chemați să alergăm pentru a primi viața, pentru că obținerea vieții nu este o urmare a alergării, ci a „credei în Isus Hristos”, care prin moartea Sa a câștigat viața pentru noi și prin puterea Duhului Sfânt a pus-o în noi. Și aceasta viață, fiind viața unui Hristos înviat, este veșnică; pentru că El este Fiul veșnic, așa cum spune chiar El în rugăciunea către Tatăl Său din Ioan 17: „I-ai dat autoritate peste orice făptură, ca să dea viață eternă tuturor acelor pe care Tu I-ai dat Lui”. Ea este o viață necondiționată. El nu ne dă viață, nouă păcătoșilor, și apoi o pune înaintea noastră, pentru ca noi ca sfinți să alergăm după ea, cu perspectiva tristă de a pierde acest dar prețios prin epuizarea noastră pe pista de alergare. Aceasta ar însemna să „alerg în necunoscut”, așa cum, din nefericire, atât de mulți încearcă să facă, mărturisind că au intrat în cursă, și fără să știe dacă au sau nu viața. Astfel de suflete aleargă pentru a obține viața, și nu o cunună; dar Dumnezeu nu pune viața pe arenă ca răsplată pentru victorie, ci ne-o dăruiește, înainte ca noi să începem să alergăm, ca puterea prin care putem alerga. Puterea de a alerga și țelul alergării sunt două lucruri foarte diferite; și totuși sunt confundate permanent de persoane care nu cunosc Evanghelia glorioasă a harului lui Dumnezeu, în care Hristos este prezentat ca viața și dreptatea tuturor celor care cred în Numele Său; și toate acestea ca darul gratis al lui Dumnezeu, și nu ca răsplata alergării noastre.

Având în vedere urmările îngrozitor de rele ale jugului nepotrivit în căsătorie, care lucrează înfrânând mai ales asupra uceniciei noastre, dorim acum să privim această ucenicie. Spun „mai ales”, deoarece întregul nostru caracter și toate experiențele noastre sunt influențate de acesta. Întreb foarte des, dacă cineva ar putea să dea o lovitură mai eficientă creșterii vieții divine, decât prin aceea că el ia asupra sa un jug nepotrivit. Într-adevăr, faptul în sine dovedește deja că declinul spiritual a început cu simptomele lui cele mai neliniștitoare; dar cu privire la ucenicie și la mărturie, lumina poate fi privită ca stinsă. Și dacă aceasta mai dă uneori o sclipire slabă, aceasta nu face altceva decât să arate întunecimea teribilă a poziției triste luate și consecințele de deplâns care decurg din a fi înjugat la un jug nepotrivit cu un necredincios. Atât despre influența jugului nepotrivit asupra vieții, caracterului, mărturiei și uceniciei unui copil al lui Dumnezeu.

Aș dori acum să spun un cuvânt despre efectul său moral în cercul familiei. Și aici consecințele sunt cu adevărat triste. Cum ar putea să fie altfel? Două persoane ale căror gusturi, obiceiuri, sentimente, dorințe, tendințe și scopuri sunt diametral opuse, s-au legat în cea mai apropiată și mai intimă relație. Nu au nimic în comun, așa că, în orice moment, nu pot face altceva decât să se irite unul pe celălalt. Necredinciosul nu poate, în realitate, să meargă cu credinciosul pe același drum; și chiar dacă printr-o amabilitate excesivă sau printr-o ipocrizie evidentă ar putea să dea o aparență de înțelegere, ce valoare are aceasta în ochii Domnului, Cel care judecă starea adevărată a inimii față de El? Cu certitudine, nici una. Dar dacă credinciosul renunță la sine însuși și ar merge într-un fel oarecare cu partenerul său nepotrivit de jug, aceasta poate avea loc numai cu prețul uceniciei lui; și urmarea este o conștiință acuzatoare în prezența Domnului. Aceasta va conduce însă de cele mai multe ori la un duh zdrobit și s-ar putea la amărârea dispoziției sufletești în cercul familiar, astfel că harul lui Dumnezeu nicidecum nu ar fi glorificat iar necredinciosul nu ar fi nici atras, nici

câștigat. Cât de condamabilă este de aceea în orice privință o astfel de legătură! Dumnezeu este dezonorat, creșterea spirituală este deranjată, mărturia și ucenicia sunt răsturnate, și pacea și binecuvântarea dispar din cercul familiar. Se produce înstrăinare, răceală, lipsă de unitate, neînțelegere și alte lucruri, sau, dacă nu se produc acestea, ucenicia și conștiința bună vor fi sacrificate de cel credincios, pentru ca în casă să domnească pacea. Pe scurt, din orice parte am privi jugul nepotrivit - conduce întotdeauna la consecințe de deplâns.

Nu mai puțin deprimant este efectul unui jug nepotrivit cu privire la copii. De cele mai multe ori ei sunt de partea necredincioasă a părinților. Acolo nu poate fi unitate de inimă în educarea copiilor, nicio încredere reciprocă cu privire la ei. Unul dorește să îi crească sub protecția și sub călăuzirea Domnului, celălalt dorește să îi educe după principiile acestei lumi, ale cărnii și ale diavolului; și deoarece simpatia copiilor, pe măsură ce cresc, se îndreaptă spre lume și carne, este ușor să ne imaginăm care va fi sfârșitul. Pe scurt, este un efort nepotrivit, contrar Scripturii și zadarnic să ari cu un „jug nepotrivit” sau „să semeni câmpul cu două feluri de sămânță”, și totul se va încheia cu durere și confuzie.

Înainte de a părăsi această parte a studiului nostru, vrem să aruncăm o privire asupra motivelor care în mod obișnuit îi determină pe creștini să intre într-un jug nepotrivit în căsătorie. Cu regret știm cât de ușor este ca sârmana noastră inimă să se lase convinsă despre legitimitatea unui pas, pe care dorește să îl facă, și cum diavolul caută să ne sprijine cu argumente aparent plauzibile, care ne sunt foarte clare și lasă să se recunoască suficient starea morală a sufletului. Chiar gândurile noastre referitoare la o astfel de chestiune dovedesc cât de incapabili suntem noi să putem verifica cu o minte clară și o conștiință luminată spiritual de Duhul consecințele solemne ale unui astfel de pas. Dacă ochiul ar fi curat (simplu), sau dacă noi, cu alte cuvinte, am fi preocupați cu un singur subiect, și anume de gloria și onoarea Domnului, nu am oferi nici un loc gândului de a lua pe grumazul nostru un jug nepotrivit, și, prin urmare, nu am avea nici o problemă sau nedumerire asupra acestui subiect. Un alergător, al cărui ochi era ațintit la cunună, nu ar fi fost derutat prin gândul de a pune pe umerii lui o greutate de un chintal. Cum ar fi putut un asemenea gând să-i fi trecut prin cap? Nu ar fi avut un adevărat alergător mai degrabă o înțelegere clară și aproape perceptibilă despre tot ceea ce ar fi putut fi un obstacol pentru el, în timp ce el alerga pe pistă? Bineînțeles, și drept urmare, de îndată ce constată aceasta, îl respinge de la sine. Dacă așa s-ar petrece lucrurile cu creștinii în ceea ce privește căsătoriile contrare Scripturii, atunci ei ar fi scutiți de o lume plină de durere și confuzie. Dar, vai!, nu așa se întâmplă la ei. Inima părăsește părțile adevărate și din punct de vedere moral devine incapabilă să verifice lucrurile care se deosebesc; și în această stare diavolul câștigă o victorie ușoară și progrese rapide în efortul său păcătos de a îl determina pe cel credincios să se înjuge cu „Belial”, cu „nedreptatea”, cu „întunericul”, cu „un necredincios”.

Dacă inima este în părtașie deplină cu Dumnezeu, ea este pe deplin supusă Cuvântului Său; ea vede lucrurile așa cum le vede El, le numește așa cum le numește El, și nu așa cum le numește diavolul sau cum le-ar numi propria sa inimă firească. În felul acesta, credinciosul scapă de influența ademenitoare a unei amăgiri, care este folosită frecvent pentru a-l face să înainteze – și anume amăgirea unei mărturisii religioase false din partea acelei persoane cu care el dorește să se căsătorească. Cât de obișnuit este un astfel de caz! Este ușor să arăți anumite simptome, ca și cum ți-ai pune încrederea în lucrurile lui Dumnezeu; și inima este îndeajuns de josnică și de înșelătoare ca să facă o mărturisire de credință, pentru ca prin aceasta să prindă în mreje mai puternic picioarele copiilor lui Dumnezeu. Și așa se face că, în această chestiune, creștinii acceptă să se mulțumească, sau cel puțin se declară mulțumiți, cu o dovadă a convertirii pe care, în orice alte împrejurări, ar privi-o ca fiind slabă și superficială. Dar, vai!, experiența deschide în curând ochii asupra realității. Foarte repede se dovedește că mărturisirea a fost doar prefăcătorie deșartă, că inima este în întregime în lume și din lume. Teribilă descoperire! Cine poate descrie consecințele

amare ale unei astfel de descoperiri, teama inimii, reproșurile amare și muștrările conștiinței, rușinea și nedumerirea, pierderea păcii și a binecuvântării, perturbarea păcii și a bucuriei spirituale, sacrificarea unei vieți folositoare? Omul se trezește din visul său amăgitor și își deschide ochii asupra realității îngrozitoare, aceea că este înjugat pe viață cu „Belial”. Da, așa o numește Duhul Sfânt. Nu este o concluzie sau o deducție la care se ajunge printr-un raționament îndelungat, ci este o prezentare clară a Duhului Sfânt, că așa vor decurge lucrurile pentru cei care intră într-un jug nepotrivit în căsătorie, oricare ar fi motivele care l-au influențat la aceasta.

Iubite cititor! Dacă ești în pericolul de a intra într-un astfel de jug, te rog cu cea mai solemnă seriozitate și cu dragoste cordială să te oprești și să cântărești chestiunea aceasta cu balanța sfințeniei, înainte de a înainta fie și cât grosimea unui fir de păr pe această cale fatală. Poți fi sigur că imediat ce vei face pasul acesta, inima ta va fi asaltată de regrete disperate și viața ta va fi amărâtă de nenumărate dureri. Nu te lăsa prin nimic determinat să te înjugi cu un necredincios. Sunt afecțiunile tale încătușate? Să știi că nu pot fi afecțiunile omului tău nou, ci ale firii vechi și carnale, pe care ești chemat să le dai deoparte, să le dai morții. De aceea ar trebui să strigi la Dumnezeu după putere spirituală pentru a te ridica deasupra influenței acestor înclinații și să le sacrifici pentru El. Sau interesele tale sunt în joc? Atunci să știi că sunt doar interesele tale, și dacă ți-ai atins scopul ai sacrificat interesele lui Hristos prin înjugarea ta cu „Belial”. În afară de aceasta sunt doar interese temporare, și nu veșnice. Interesele credinciosului și cele ale lui Hristos ar trebui să fie identice; și de aceea este clar că interesele lui Hristos, precum și onoarea Sa, adevărul Său și gloria Sa sunt sacrificate, dacă un mădular al trupului Său este legat cu „Belial”. Acesta este modul adevărat de a trata această întrebare. Ce sunt unele sute sau mii de bunuri trecătoare pentru un moștenitor al cerului? Dumnezeu îți poate da mai mult decât acestea. Cum? Ești tu pe cale să sacrifici adevărul lui Dumnezeu, și pe lângă aceasta propria ta pace și fericire, pentru o grămăjoară nesemnificativă de aur, pentru lucruri care pier prin întrebuițare? Întinde-ți mâna spre o ucenicie reală, hotărâtă, sinceră și ia cuțitul tău și înjunghie afecțiunile și interesele tale pe altarul lui Dumnezeu. Și chiar dacă în acest caz nu va fi o voce audibilă din cer care să aprobe fapta ta, vei avea totuși mărturia de neprețuit a unei conștiințe aprobatoare și a unui duh netulburat – o răsplată foarte mare pentru sacrificiul prețios, pe care îl poți face. Fie ca Duhul lui Dumnezeu să îți dea putere să te împotrivești ispitelor lui satan!

Aproape că nu mai este nevoie să remarcăm că, în cazurile în care convertirea are loc după căsătorie, înfățișarea situației este considerabil schimbată. Acolo nu vor mai fi muștrări ale conștiinței, de exemplu. Și chiar dacă incontestabil și aici vor fi greutatea, încercări și necazuri, totuși sufletul poate, dacă el nu a intrat intenționat și cu premeditare în această situație, aduce înaintea Domnului cu mai multă îndrăzneală întristarea și grijile; și - preamărit fie Dumnezeu - știm că El este gata să ierte și să restabilească și să curețe de orice nedreptate sufletul care își mărturisește greșeala și căderea. Aceasta ar putea să mângâie inima unuia care a fost adus la Dumnezeu după căsătorie. Mai mult, unei astfel de persoane Duhul Sfânt i-a dat instrucțiuni speciale și încurajări binecuvântate în cuvintele: „Dacă vreun frate are o soție necredincioasă și ea vrea să locuiască mai departe cu el, să n-o părăsească. Și o femeie care are un soț necredincios și el vrea să locuiască mai departe cu ea, să nu-și părăsească soțul. Pentru că soțul necredincios este sfințit prin soție și soția necredincioasă este sfințită prin fratele; pentru că, altfel, în adevăr, copii ar fi necurați, dar acum sunt sfinți... Pentru că ce știi tu soție dacă vei mântui pe soțul tău? Sau ce știi tu soțule dacă vei mântui pe soția ta?” (1 Corinteni 7.12-16).

(3) Jugul nepotrivit în parteneriatul în afaceri

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 6.14-18

2 Corinteni 6.14-18: Nu vă înjugați nepotrivit {de fapt, nu fiți înjugați sub diverse forme; compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10} cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idoli? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ {Leviticul 26.11,12}. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți“, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic. {compară cu Isaia 52.11}

Vom studia acum „jugul nepotrivit” în cazurile de parteneriat în afaceri. Cu toate că un astfel de jug pare să nu fie așa de problematic, deoarece se poate renunța mai ușor la el, ca acela pe care tocmai l-am studiat, el se dovedește totuși a fi un obstacol pentru mărturia credinciosului. Atunci când un creștin credincios se înjugă cu un necredincios în scopuri de afaceri, fie că acel necredincios este o rudă, fie că nu, sau atunci când devine membru al unei firme lumești, el își predă virtual responsabilitatea individuală; căci începând din momentul acela acțiunile firmei sunt văzute ca acțiuni ale sale; și atunci nu mai poate fi vorba de acționari conform principiilor cerești. Asemenea noțiuni ar fi luate în derâdere, de îndată ce ele s-ar dovedi bariere reale în proiectele de afaceri. Lumea, pentru a putea face afaceri, se va folosi întotdeauna de mijloace total contradictorii Duhului și principiilor Împărăției careia îi aparține credinciosul, precum și Bisericii, careia îi aparține. El ar putea să își impună influența sa pentru a creștina modul de administrare a afacerilor, totuși îl vor obliga să facă afacerile așa cum fac toți ceilalți, așa că nu îi rămâne altă alternativă decât să se plângă în tăcere pentru poziția dificilă, nepotrivită, în care se găsește sau să se retragă cu mari dezavantaje, care ar putea lua naștere pentru el și pentru familia sa. Dacă ochiul este curat, nu va fi nici o neclaritate în a alege între aceste două alternative; însă cu regret chiar intrarea într-o astfel de poziție dovedește lipsa unui ochi simplu (curat); și faptul că un credincios se află în ea arată evident lipsa capacității spirituale de a onora valoarea și puterea principiilor divine, care negreșit l-ar conduce afară din ea.

Niciodată cineva, al cărui ochi este curat, nu se va putea înjuga cu un necredincios, cu scopul de a câștiga bani; căci credinciosul are în vedere glorificarea nemijlocită a lui Hristos și știe că prin încălcarea unui principiu divin nu poate obține acest țel. Deci dacă intrarea unui creștin credincios ca partaș într-o firmă lumească nu servește la glorificare, atunci, fără îndoială, că acest lucru servește scopurilor diavolului. Nu există o cale de mijloc, ci este evident că în acest caz Hristos nu este glorificat; deoarece Cuvântul Lui spune „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”. Niciodată principiul acesta nu poate fi încălcat fără să producă pagubă mărturiei și fără să împiedice binecuvântarea spirituală. Într-adevăr, conștiința unui creștin credincios, care a acționat greșit în această privință, va căuta în diverse moduri să se liniștească; va recurge la diverse subterfugii și va aduce diverse argumente, pentru a se convinge pe sine însuși că ceea ce face este corect. El poate să-și spună: „În ceea ce mă privește personal, mie nu-mi stă nimic în cale să acționez spiritual, chiar dacă în ce privește afacerea mea sunt înjugat cu un necredincios”. Dar acest argument se va dovedi întotdeauna a fi o amăgire, de îndată ce practicarea lui va fi pusă la probă. Slujitorul lui Hristos se va vedea împiedicat într-o mulțime de moduri prin asocierile lumești. Dacă în ce privește slujirea lui Hristos nu va întâmpina ostilitate deschisă, el va fi expus eforturilor secrete și permanente ale dușmanului, pentru a-i frâna râvna și de a arunca apă rece peste toate planurile sale. El va fi luat în derâdere și va fi disprețuit și va fi permanent blamat din cauza efectului pe care fanatismul său îl va avea asupra relațiilor de afaceri ale firmei. Dacă își

investește o parte a timpului său, a talentelor sale și a banilor săi pentru ceea ce el consideră că este lucrarea Domnului, va fi considerat prost sau nebun, și i se va aminti că el, pentru a sluji Domnului într-un mod adevărat, iscusit și rațional ca om de afaceri, ar trebui să aibă înaintea ochilor „afacerea sa și numai afacerea sa”; și că preocuparea cu lucrurile religioase este exclusiv pentru predicatorii puși și plătiți pentru aceasta sau pentru așa-zisul cler.

Deși mintea înnoită a creștinului credincios s-a convins suficient de înșelăciunea unei astfel de sentințe și cu toate că el ar putea recunoaște că această înțelepciune lumească nu este decât o haină subțire, zdrențuită aruncată peste vicleniile josnice ale inimii, totuși nimeni nu poate spune cât de mult poate fi inima influențată de astfel de lucruri. Noi devenim insensibili din cauza împotrivirii permanente. Curentul devine prea puternic pentru noi; treptat ne supunem acțiunii lui și devenim purtați de suprafața lui. Conștiința s-ar putea să reziste la unele spasme de agonie; dar energia spirituală este slăbită și sensibilitățile naturii celei noi devin amorțite, așa încât nu mai există nici un răspuns la strigătul conștiinței și nici un efort real de a sta împotriva dușmanului. Receptivitatea pentru tot ce este în lume din inima creștinului credincios se leagă cu influențele împotrivoare din afară; fortificațiile exterioare sunt asaltate și citadela afecțiunilor sufletului este expusă unui atac puternic; și în final omul însuflețit lumește dă în persoana sa un exemplu clar despre plângerea mișcătoare a profetului: „Capii ei erau mai curați decât zăpada, mai albi decât laptele, mai rumeni la trup decât rubinele, înfățișarea lor era ca safirul. Fața lor este mai neagră decât funinginea, nu mai sunt recunoscuți pe străzi. Pielea li s-a lipit de oase; s-a uscat, a ajuns ca lemnul” (Plângerile lui Ieremia 4.7,8). Dacă cineva era cunoscut cândva ca slujitor al lui Hristos, ca împreună-lucrător în Împărăția lui Dumnezeu, prin aceea că urmărea și promova interesele Evangheliei lui Hristos, și după aceea s-a coborât la nivelul unui om de afaceri tenace, hotărât, nu ar spune apostolul despre el, așa cum a spus odinioară despre Dima: „Dima m-a părăsit, iubind veacul de acum” (2 Timotei 4.10)?

Dar probabil la intrarea într-un jug nepotrivit în parteneriat în afaceri cu necredincioși nimic nu acționează mai mult asupra inimii creștinilor credincioși decât obișnuința de a purta împreună cele două caractere: de creștin și de om de afaceri. Aceasta este o capcană periculoasă. Un om trebuie să fie sau una sau cealaltă. Dacă sunt un creștin credincios, atunci creștinismul meu trebuie să se arate ca o realitate vie în poziția în care sunt; dar dacă el nu se poate arăta pe acest loc, atunci nici eu nu am voie să rămân pe acest loc; pentru că dacă persist într-o poziție în care viața lui Hristos nu se poate arăta, foarte curând nu voi mai avea nimic din creștinism decât cel mult numele, fără realitate, forma exterioară fără putere interioară, coaja fără miez. Eu trebuie să fiu un slujitor al lui Hristos, nu doar duminica, ci și începând de luni dimineața până sâmbătă seara, și nu numai în adunare, ci și la locul meu de muncă. Dar nu pot să fiu un slujitor iscusit al lui Hristos în timp ce grumazul meu este înjugat la un jug cu un necredincios; pentru că cum ar putea lucra împreună, în același jug, slujitorii a doi stăpâni diferiți? Aceasta este la fel de imposibil, precum cineva ar putea încerca să lege razele Soarelui din miezul zilei cu întunericul profund din miezul nopții. Nu se poate; și de aceea apelez în modul cel mai solemn la conștiința cititorului, și în prezența Dumnezeului cel Atotputernic, care va descoperi sfaturile inimii oamenilor prin Isus Hristos. Aș vrea să îi spun cu severitate, dacă este pe cale să devină partener cu un necredincios: Evită! Da, evită, chiar dacă îți promite câștiguri mari. Te vei arunca numai în necazuri și griji. Ești pe cale să te pui la plug împreună cu unul ale cărui sentimente, motivații și înclinații sunt diametral opuse față de ale tale. El vrea să facă bani, să câștige avantaje și să facă progrese în lume; tu dorești - sau cel puțin ar trebui să dorești - să fie promovate interesele lui Hristos și ale Evangheliei Sale pe pământ și să fie extinse granițele unde Numele Lui este cunoscut. Țelul lui sunt banii, al tău, sper, este Hristos; el trăiește pentru această lume, tu pentru lumea care va veni; el strânge lucrurile trecătoare și tu pe cele veșnice. Cum poți tu să mergi pe același teren cu el? Principiile, motivațiile, țelurile, speranțele tale au o natură diametral opusă. Cum este posibil să faci un astfel de pas? Cum poți tu intra într-o astfel de legătură? Desigur, tu ai nevoie numai de un ochi curat, ca să poți vedea

toate acestea în adevărata lor înfățișare. Este imposibil pentru unul al cărui ochi este umplut cu Hristos și a cărui inimă este preocupată cu El să poată să se înjuge cu un tovarăș lumesc, oricare ar fi chestiunea. De aceea, cititor creștin credincios, te rog insistent, înainte de a face acest pas cu urmări grave, să privești întreaga chestiune cu inimă sinceră și în prezența lui Dumnezeu s-o cântărești cu balanța sfințeniei Sale. Întreabă-L ce gândește El despre ea și ascultă de răspunsul Lui cu voința supusă și cu o conștiință curată. Și răspunsul acesta este deplin și autoritar, ca și cum ar cădea din cerurile deschise; el este: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși.”

Dar dacă tu, cititor iubit, te afli deja într-un astfel de jug, te sfătuiesc să te eliberezi cât se poate de repede. Fără îndoială că ai constat deja că acest jug este foarte împovărător. Ar fi de prisos să-ți descriu urmările triste care sunt legate cu o astfel de poziție; pentru că tu le cunoști deja. Dar, preaiubitul meu frate în Hristos, nu pierde nici un moment și caută să arunci jugul acesta. Dar trebuie să se facă înaintea Domnului după principiile Sale și prin harul Său. Intrarea într-o poziție rea este mai ușoară decât ieșirea din ea. Un parteneriat vechi de zece, douăzeci de ani, nu poate fi rupt dintr-o dată. Aceasta trebuie să aibă loc cu calm, cu umilință și cu rugăciune, ca înaintea Domnului și ținând seama pe deplin de gloria Lui. Eu pot să-L dezonorez pe Domnul prin ieșirea mea dintr-o poziție rea tot atât de mult ca prin a intra în ea. Dacă sunt într-un parteneriat cu un necredincios și conștiința îmi spune că greșesc, trebuie să-i spun sincer și deschis partenerului meu că nu mai putem merge împreună; și după aceea misiunea mea este să rezolv afacerile firmei într-un mod sincer, corect și coresponsuzător, pentru ca adversarul să nu aibă nici un motiv de acuzare și să se astupe gura celor care vorbesc de rău.

Trebuie să evităm orice formă de iritare, nechibzuință și înduplecare atunci când acționăm public pentru Domnul și îndreptățirea principiilor Sale sfinte. Dacă un om este prins într-o plasă nu folosește smulgerea și târârea violentă, agitată, pentru a ieși afară. Nu; trebuie să te smerești, să îți mărturisești păcatele înaintea Domnului și apoi să te retragi agățându-te cu răbdare de harul, care poate nu numai să ierte, ci și să conducă în poziția adevărată. – Cu toate acestea, ca și în cazul jugului în căsătorie, starea de lucruri este mult modificată în cazul când parteneriatul a luat naștere înainte de întoarcerea la Dumnezeu. De fapt chiar și în acest caz nicidecum nu este justificată perseverarea în această stare, însă în acest caz conștiința nu suferă atât de mult, și aceasta va avea efect esențial asupra felului în care are loc despărțirea. Dacă mă judec pe mine însumi pentru poziția mea greșită, și dacă deci starea morală a conștiinței și inimii mele este pe terenul bun, atunci cu siguranță Dumnezeu va lua chestiunea în mâna Sa și mă va pune pe locul care mi se cuvine. Dar dacă El rezolvă chestiunea mea, El nu îmi va permite ca eu să încalc adevărul, în timp ce eu caut să ascult de altul. Același cuvânt, care spune „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu cei necredincioși” spune și „Să nu datorați nimănui nimic”; „îngrijind de ceea ce este bine înaintea tuturor oamenilor”; „umblați cu înțelepciune față de cei de afară”. Dacă am greșit față de Dumnezeu intrând în parteneriat cu un necredincios, cu certitudine eu nu trebuie să greșesc față de om prin felul meu de ieșire din acel parteneriat. Supunerea profundă față de Cuvântul lui Dumnezeu, prin puterea Duhului Sfânt, va pune toate lucrurile în ordine, ne va conduce pașii pe căi drepte și ne va face capabili să evităm orice grabă periculoasă.

(4) Jugul nepotrivit religios

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 6.14-18

2 Corinteni 6.14-18: Nu vă înjugați nepotrivit {de fapt, nu fiți înjugați sub diverse forme; compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10} cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ {Leviticul 26.11,12}. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți“, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic. {compară cu Isaia 52.11}

La studiul scrierilor sfinte găsim multe pasaje, care ne prezintă spiritul puternic de separare, care trebuie să caracterizeze întotdeauna pe poporul lui Dumnezeu. Fie că ne îndreptăm atenția spre Vechiul Testament, unde găsim relațiile și acțiunile lui Dumnezeu cu poporul Său pământesc, Israel, sau spre Noul Testament, unde vedem relațiile și acțiunile Sale cu poporul Său ceresc, Biserica, găsim mereu același adevăr accentuat cu putere, și anume, separarea totală a celor care Îi aparțin lui Dumnezeu. Poziția lui Israel ne este prezentată în afirmația lui Balaam: „Iată, este un popor care va locui deoparte și nu va fi numărat printre națiuni” (Numeri 23.9). Locul lor era în afara domeniului tuturor națiunilor pământului și erau responsabili pentru realizarea acestei despărțiri. De-a lungul celor cinci cărți ale lui Moise ei sunt mereu îndemnați, avertizați și învățați cu privire la această chestiune, și în Psalmi și în cărțile profeților găsim relatarea eșecului lor în a păstra această despărțire – o situație, după cum știm, care a atras asupra lor judecățile cele mai grele ale mâinii lui Dumnezeu. Dacă aș vrea să citez toate locurile în care sunt prezentate aceste lucruri, ar duce prea departe. Cuvintele „poporul va locui deoparte [separat]” constituie expresia gândurilor lui Dumnezeu cu privire la poporul Său Israel.

Același lucru este valabil, însă cu un înțeles mult mai înalt, cu privire la poporul ceresc al lui Dumnezeu, Biserica, trupul lui Hristos, alcătuit din toți credincioșii adevărați. Și ei sunt un popor despărțit. Să cercetăm acum motivul acestei separări. Despărțirea pe baza a ceea ce noi suntem este total diferită de despărțirea pe baza a ceea ce Dumnezeu este. Prima îl face pe om un fariseu, cealaltă îl face un sfânt. Dacă aș spune cuiva „Fă-mi loc, sunt mai sfânt decât tine!”, aș fi un ipocrit detestabil și un fariseu. Dar dacă Dumnezeu, în îndurarea și harul Său desăvârșit îmi spune: „Te-am adus într-o relație cu Mine în Persoana Fiului Meu Isus Hristos, de aceea fi sfânt și desparte-te de cei răi, ieși din mijlocul lor și separă-te”, sunt obligat să ascult, și ascultarea mea este manifestarea practică a caracterului meu, ca sfânt, a unui caracter pe care îl am nu pe baza unei însușiri din mine, ci pur și simplu pentru că Dumnezeu m-a adus aproape de El prin sângele prețios al lui Hristos. Aceasta este de înțeles. Fariseismul și sfințirea divină sunt două lucruri diferite, și totuși, adesea sunt confundate. Aceia care afirmă că ei caută acest loc de separare, care se cuvine poporului lui Dumnezeu, sunt acuzați în mod constant că se pun deasupra semenilor lor. Această acuzație vine tocmai din neluarea în seamă a deosebirii despre care am vorbit.

Atunci când Dumnezeu cheamă pe oameni să se despartă, aceasta are loc pe baza a ceea ce El a făcut pentru ei pe cruce, unde El i-a adus într-o legătură veșnică cu Sine Însuși în Persoana lui Hristos. Dar dacă mă despart pe baza a ceea ce sunt în mine însumi, mai devreme sau mai târziu se va dovedi a fi o aroganță absurdă și păcătoasă. Dumnezeu poruncește poporului Său să fie sfânt pe baza a ceea ce este El, atunci când spune: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt”. Aceasta este evident cu totul altceva, decât dacă eu spun: „Nu-mi sta în cale, pentru că eu sunt mai sfânt decât tine”. Când

Dumnezeu aduce pe ai Săi în legătură cu El Însuși, El are dreptul să le prescrie caracterul lor moral, și ei sunt răspunzători să corespundă cerințelor Sale.

De aceea în despărțirea unui sfânt este inclusă, așa cum vom vedea, profundă smerenie. Nimic nu este mai potrivit în a coborî pe cineva în țărână, ca înțelegerea adevăratei naturi a sfințeniei divine. Este o smerenie falsă, care rezultă din privirea la sine însuși, da, ea este efectiv bazată pe mândria unei inimi, care niciodată nu a cunoscut terenul propriei lipse de valoare. Aceștia își imaginează că pot ajunge la smerenia reală și profundă privind la ei înșiși, în timp ce aceasta poate fi obținută numai privind la Hristos. „Cu cât gloriile Tale izbesc mai mult ochiul meu, cu atât mai smerit voi fi”. Acesta este un sentiment corect, bazat pe principii divine. Numai sufletul care se pierde pe sine însuși în lumina gloriei lui Hristos este cu adevărat smerit, și niciunul altul. Nu mă îndoiesc că noi toți avem motive să fim smeriți, când ne gândim ce creaturi sărmane suntem; dar trebuie să ne gândim numai puțin, ca să vedem că înșelăciunea constă în aceea că noi năzuim ca prin privirea la noi înșine să rezulte unele rezultate practice.

De aceea fiecare copil al lui Dumnezeu ar trebui să refuze să se înjuge cu un necredincios, fie pentru căsnicie, fie pentru un parteneriat în afaceri sau religios, și anume nu din cauza propriei sale sfințenii, ci pentru că Dumnezeu îi spune să se despartă. Aplicarea principiului acesta în domeniul religios va aduce neapărat cu sine și unele forme de necaz; o astfel de comportare va fi numită intoleranță, ipocrizie, egoism și altele asemănătoare, dar toate acestea nu ne pot deranja. Dacă ne despărțim pe baza unui principiu divin și în mod corect, putem să lăsăm consecințele în seama lui Dumnezeu. Fără îndoială, rămășița din vremea lui Ezra a avut aparența unei intoleranțe mari, atunci când au refuzat participarea popoarelor din jurul lor la construirea casei Domnului; dar refuzul acesta a avut loc pe baza unui principiu divin. „Și vrăjmașii lui Iuda și ai lui Beniamin au auzit că fiii robiei construiesc un templu Domnului Dumnezeului lui Israel. Și ei s-au apropiat de Zorobabel și de capii părintești și le-au zis: «Lăsați-ne să construim cu voi, deoarece căutăm ca și voi pe Dumnezeul vostru și Îi jertfim din zilele lui Esar-Hadon, împăratul Asiriei, care ne-a adus aici»” (Ezra 4.1,2). Aceasta părea să fie o pretenție deosebit de atrăgătoare, o pretenție care prezenta o oarecare înclinație spre Dumnezeul lui Israel; totuși rămășița a refuzat această propunere, deoarece poporul acela, dincolo de mărturisirea sa frumoasă, erau în inimă necircumciși și ostili. „Dar Zorobabel și Iosua și ceilalți capi părintești ai lui Israel le-au zis: «Voi n-aveți nimic a face cu noi, ca să construiți o casă Dumnezeului nostru, ci noi singuri vom construi Domnului Dumnezeului lui Israel, cum ne-a poruncit împăratul Cyrus, împăratul Persiei»” (Ezra 4.3). Nu au vrut să se înjuge cu cei necircumciși; nu au vrut să „are cu un bou și un măgar”; nu au vrut să-și semene „câmpul cu două feluri de sămânță”; s-au ținut despărțiți, deși prin aceasta s-au expus la acuzația de ipocrizie, egoism, lipsă de iubire. Tot așa citim și în Neemia 9.2: „Și sămânța lui Israel s-au despărțit de toți fiii străinului și au stat și au mărturisit păcatele lor și nelegiuirile părinților lor”. Aceasta nu era sectarism; era ascultare hotărâtă. Separarea lor a fost esențială pentru existența lor ca popor. Pe nici o altă bază nu s-ar fi putut bucura de prezența lui Dumnezeu.

Așa trebuie să fie întotdeauna cu poporul lui Dumnezeu pe pământ. Dacă nu a avut loc despărțirea, atunci drumul lui este nu numai fără sens, ci și periculos. Dumnezeu nu poate nici să recunoască pe ai Săi și nici să umble cu ei, dacă ei se înjuge cu necredincioși, oricare ar fi baza și oricare ar fi scopul lor. În același timp este foarte greu să aduci la unison atitudinea unei despărțiri severe cu atitudinea de har, de blândețe și de toleranță, sau, așa cum a spus cineva, să respecti un cerc strâns cu o inimă largă. Aceasta este cu adevărat o dificultate. Deoarece apărarea sobră și intransigentă a adevărului năzuiește restrângerea cercului din jurul nostru, avem nevoie de mai mult har pentru a menține inima și afecțiunile calde. Dacă luptăm pentru adevăr altfel decât prin har, vom depune doar o mărturie unilaterală și deosebit de respingătoare; și dacă pe de altă parte năzuim să prezentăm harul cu prețul adevărului, se va dovedi în curând că noi avem numai o generozitate preferată în general, în dauna lui Dumnezeu, o chestiune fără valoare.

Și dacă creștinii adevărați se leagă cu aceia care nu sunt ceea ce mărturisesc că sunt, nu se va putea obține un țel cu adevărat divin și ceresc prin încălcarea adevărului. Mijloacele nu sunt sfințite prin scop, ci atât mijloacele cât și scopul trebuie să corespundă principiilor Cuvântului sfânt al lui Dumnezeu, dacă se vrea ca încurcătura și dezonoarea să nu fie rezultatul. Lui Iosafat ar putea să-i pară un țel bun smulgerea ținutului Ramot din Galaad din mâna dușmanului; ar putea să dea impresia de noblețe de caracter, de prietenie între popoare și generozitate, atunci când la propunerea lui Ahab a răspuns: „Eu sunt ca tine și poporul meu ca poporul tău și voi fi cu tine în război” (2 Cronici 18.3). Este ușor să fii nobil și mărinimos cu prețul principiilor divine; dar cum se termină toate acestea? - Ahab a fost ucis și Iosafat abia a scăpat cu viață, în timp ce mărturia lui a eșuat total. Deci Iosafat nu a atins țelul, după cum vedem, pentru care el s-a înjugat cu un necredincios, și chiar dacă l-ar fi atins, aceasta nu ar fi fost o justificare pentru ceea ce a făcut.¹ Nimic nu poate îndreptăți pe un credincios să se înjuge cu un necredincios. Oricât de frumoasă, de atrăgătoare și aparent de corectă ar părea expediția la Ramot în ochii omului, conform sentinței lui Dumnezeu ea era „ajutor acordat celui rău și dragoste pentru cei care urăsc pe Dumnezeu” (2 Cronici 19. 2).

Adevărul lui Dumnezeu dezbracă oamenii și lucrurile de culorile false cu care i-ar putea acoperi duhul decenței și îi arată în adevărata lor înfățișare. Este un har de nedescris că avem sentința lui Dumnezeu cu privire la tot ce ne înconjoară; aceasta oferă liniște duhului nostru și stabilitate umblării și caracterului și păzește gândurile, sentimente și principiile noastre de acea șovăire nefericită, care ne face complet incapabili pentru locul unei mărturii ferme pentru Hristos. Ne vom înșela dacă încercăm să ne facem o părere pornind de la gândurile și părerile oamenilor; pentru că ei vor judeca întotdeauna după aparențele exterioare și nu după caracterul intrinsec al lucrurilor și natura lor. Presupunând că oamenii ar putea obține ceea ce ei consideră un scop drept, totuși ei vor fi total nepăsători de modul în care l-au obținut, în timp ce adevăratul slujitor al lui Hristos știe că trebuie să facă lucrarea Stăpânului său după principiile Stăpânului său și în duhul Stăpânului său. Un astfel de om nu poate fi satisfăcut prin atingerea țelului cel mai vrednic de laudă, dacă nu îl poate atinge pe o cale trasată divin. Atât mijloacele cât și țelul trebuie să fie divine.

Consider, de exemplu, în legătură cu răspândirea scrierilor bune și mai ales în legătură cu Cuvântul curat, veșnic al lui Dumnezeu, că aceasta este un țel deosebit de vrednic de laudă; dar dacă nu le pot răspândi altfel, decât înjugându-mă cu un necredincios în acest scop, eu voi renunța la aceasta, pentru că eu nu trebuie să fac rău, ca să iese binele din el. Dar, preamărit fie Dumnezeu!, slujitorul Său poate răspândi cartea aceasta prețioasă, fără a încălca principiile pe care aceasta le conține. Pe propria răspundere poate să răspândească sămânța prețioasă oriunde, fie singur, fie în părtășie cu cei care sunt cu adevărat de partea Domnului, fără să trebuiască să se unească cu cei a căror întreagă umblare și conduită dovedește că aparțin lumii. Același lucru se poate spune despre orice scop de natură religioasă. Țelul poate și trebuie atins permanent pe căi divine. Desigur, ni se ripostează că ne este poruncit să nu judecăm; că nu putem privi în inimă; că am fi obligați să privim pe toți cei care se implică în astfel de lucrări bune, precum este distribuirea Bibliei și a tractatelor, ajutarea lucrării misionare, ca și creștinii; și că, de aceea, nu poate fi greșit să ne legăm cu ei. La toate acestea răspundem că în Noul Testament nu este un alt pasaj care să fie înțeles și aplicat așa de fals, precum este Matei 7.1: „Nu judecați, să nu fiți judecați”. Pentru că în același capitol citim „păziți-vă de falșii profeți... după roadele lor îi veți cunoaște”.

¹ Jugul nepotrivit s-a dovedit o capcană îngrozitoare pentru inima lui Iosafat. El s-a unit cu Ahab pentru un scop religios și, dincolo de sfârșitul dezastruos, îl găsim apoi înjugat cu Ahazia pentru un scop comercial, - o legătură care de asemenea s-a terminat cu pierderi și confuzie; și, în cele din urmă, s-a înjugat cu Ioram pentru un scop militar (compară cu 2 Cronici 18; 2 Cronici 20.35-37; 2 Împărați 3).

Dar cum am putea să „ne păzim”, dacă nu vom judeca? La fel citim în 1 Corinteni 5: „Pentru că ce am eu să îi judec pe cei dinafară? Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu”. Aici suntem în mod special învățați că cei „dinăuntru” stau în sfera imediată a judecății bisericii; și totuși trebuie să nu judecăm pe nimeni, conform interpretării obișnuite a textului „Nu judecați, pentru ca să nu fiți judecați”; în consecință această interpretare trebuie să fie greșită. Dacă cineva, chiar și printr-o mărturisire, se pune pe terenul de a fi „înăuntru” suntem chemați să-l judecăm sau să-l evaluăm. „Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru?”. Cu cei care sunt „afară” nu avem altceva de a face, decât să le prezentăm harul pur, desăvârșit, bogat, nelimitat, de nemăsurat de mare, care strălucește cu strălucire neumbrită în moartea și învierea Fiului lui Dumnezeu. Aceasta este destul de clar. Poporului lui Dumnezeu i se poruncește să judece pe toți cei care mărturisesc că sunt „înăuntru”; îi este poruncit să „se păzească de falșii profeți” și să „cerceteze [verifice] duhurile”; dar cum pot să aibă loc toate acestea, fără să judece? Ce vrea Domnul să spună, atunci când zice: „Nu judecați!”? Cred că El vrea să spună exact ceea ce spune apostolul Pavel, prin Duhul Sfânt, atunci când ne poruncește: „Nu judecați nimic înainte de vreme, până când va veni Domnul, care va și aduce la lumină cele ascunse ale întunericului și va arăta sfaturile inimilor; și atunci fiecare își va avea lauda de la Dumnezeu” (1 Corinteni 4. 5). Noi nu trebuie să judecăm motivațiile, dar trebuie să judecăm conduita și principiile, și anume ale celor care mărturisesc că sunt „înăuntru”. Și tocmai persoanele care spun: „nu trebuie să judecăm”, exercită în mod constant judecata. Nu există nici un creștin adevărat în care imboldurile morale ale noii naturi din el să nu-l determine la judecarea caracterului, conduitei și învățăturii. Acestea sunt exact punctele care intră în sfera de judecată a credinciosului.

De aceea, fie ca cititorul creștin să lase să pătrundă adânc în inima lui realitatea că el trebuie să facă judecata față de aceia cu care el s-a înjugat cu privire la religie. Dacă în acest moment el se află într-un jug sau un harnașament cu un necredincios, atunci cu siguranță el este în situația de a încălca prescripțiile Duhului Sfânt. S-ar putea ca el să se fi băgat din neștiință în acest laț, și în acest caz harul Domnului este gata să ierte și să restabilească; dar dacă el persistă în neascultare, după ce a fost avertizat, este imposibil ca el să aștepte binecuvântarea lui Dumnezeu și părtășia cu El, oricât de prețios și de important ar fi obiectivul pe care caută să-l atingă. „Ascultarea este mai bună decât jertfa, și luarea aminte decât grăsimea berbecilor” (1 Samuel 15.22).

5. Jugul nepotrivit în filantropie

Versete călăuzitoare: 2 Corinteni 6.14-18

2 Corinteni 6.14-18: Nu vă înjugați nepotrivit {de fapt, nu fiți înjugați sub diverse forme; compară cu Leviticul 19.19; Deuteronomul 22.10} cu cei necredincioși; pentru că ce legătură este între dreptate și fărădelege sau ce comuniune are lumina cu întunericul? și ce înțelegere are Hristos cu Belial sau ce parte are un credincios cu un necredincios? Și ce înțelegere are templul lui Dumnezeu cu idolii? Pentru că voi sunteți un templu al Dumnezeului celui viu, după cum a spus Dumnezeu: „Voi locui în ei și voi umbla între ei; și voi fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Meu“ {Leviticul 26.11,12}. De aceea: „Ieșiți din mijlocul lor și fiți despărțiți“, spune Domnul; și „nu atingeți ce este necurat, și Eu vă voi primi; și vă voi fi Tată și voi Îmi veți fi fii și fiice“, spune Domnul Cel Atotputernic. {compară cu Isaia 52.11}

Ne mai rămâne de privit „jugul nepotrivit” al filantropiei generale. Mulți vor spune: „Suntem pe deplin de acord că nu trebuie să ne amestecăm cu necredincioșii recunoscuți ca atare în ceea ce privește închinarea sau slujirea lui Dumnezeu; dar când este vorba de sprijinirea scopurilor caritabile, ca de exemplu, hrănirea celor flămânzi, îmbrăcarea celor săraci, întemeierea de instituții utile pentru orbi și surdo-muți, spitale, orfeline și case de recuperare a celor dependenți de diferite vicii, sau dacă într-un cuvânt este vorba de promovarea lucrurilor care au scopul de îmbunătățire a stării trupești și spirituale a semenilor noștri, atunci nu stă nimic în cale în unirea noastră cu necredincioșii.” La prima vedere toate acestea par a fi incontestabil de corecte. Pentru că aș putea fi întrebat dacă eu însumi nu aș ajuta un om să își scoată căruța din șanțul de pe marginea drumului? Cu siguranță că l-aș ajuta. Dar dacă mi s-ar cere să devin membru al unei asociații mixte cu scopul de a scoate căruțe din șanțuri aș refuza cu hotărâre, nu din cauza sfințeniei mele mai mari, ci pentru că Cuvântul lui Dumnezeu spune „Nu vă înjugați nepotrivit cu cei necredincioși”. Acesta ar fi răspunsul meu în toate cazurile, oricare ar fi scopul asociației mixte. Slujitorului lui Hristos îi este poruncit „să fie gata pentru orice lucrare bună”, „să facă bine tuturor”, „să cerceteze pe orfani și pe văduve în necazul lor”; însă el trebuie să facă aceasta ca slujitor al lui Hristos, și nu ca membru al unei asociații alcătuită din necredincioși și atei, din oameni răi și neevlavioși.

Pe lângă aceasta nu avem voie să uităm că dragostea de oameni a lui Dumnezeu este legată de crucea Domnului Isus Hristos. Acesta este canalul prin care Dumnezeu binecuvântează, aceasta este pârgă prin care El vrea să ridice pe om, fizic și moral. „Dar când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, nu pentru fapte, împlinite în dreptate, pe care le-am făcut noi, ci după propria Sa îndurare, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea Duhului Sfânt, pe care L-a turnat din belșug peste noi, prin Isus Hristos, Mântuitorul nostru” (Tit 3.4-6). Aceasta este dragostea lui Dumnezeu față de oameni. Acesta este felul Lui de a îmbunătăți starea omului. Un creștin credincios se poate înjuga cu toți care înțeleg valoarea aceasta, și nu cu altcineva.

Oamenii lumii acesteia nu înțeleg nimic din aceasta, și nici nu îi interesează. S-ar putea ca ei să caute să îmbunătățească situațiile, dar este o îmbunătățire fără Hristos, fără cruce. Își doresc să promoveze binele, dar Hristos nu este nici punctul de pornire și nici țelul final al alergării lor. Așadar, cum poate un creștin credincios să se înjuge cu ei? Ei vor să lucreze Aceluia căruia Îi datorează totul, fără Hristos. Poate creștinul credincios să lucreze cu ei? Poate el să aibă un scop comun cu ei? Presupun cazul că unii oamenii ar veni la mine și mi-ar spune: „Vrem să avem contribuția ta la hrănirea celor flămânzi, la îmbrăcarea celor goi, la fondarea de spitale, de

orfelinate și azile, la îmbunătățirea stării psihice a semenilor noștri care mor, dar tu trebuie să știi că asociația noastră și-a propus ca regulă generală, pentru a evita cearta, să nu aibă nimic a face cu Numele Hristos. Scopurile noastre sunt absolut nereligioase, și atenția noastră este îndreptată numai spre filantropia generală, și de aceea tema religiei trebuie exclusă total din toate întrunirile noastre publice. Ne strângem ca oameni, pentru un scop de binefacere, și de aceea necredincioși, atei, arieni, catolici, socinieni, și orice alt fel de oameni, se pot înjuga împreună pentru a pune în mișcare mașinăria glorioasă a filantropiei.” Care ar fi răspunsul meu la o astfel de propunere? Într-adevăr, cineva care Îl iubește cu adevărat pe Domnul Isus nu ar avea cuvintele potrivite pentru a răspunde la o invitație atât de oribilă. Cum? Se vrea să se facă o binefacere omului muritor prin excluderea lui Hristos? Nicidecum!

Dacă eu nu pot atinge scopurile filantropiei curate fără a include acea Persoană binecuvântată, care a trăit și a murit pentru mine, și trăiește veșnic pentru mine, atunci depărtați-vă cu filantropia voastră, pentru că în mod sigur ea nu vine de la Dumnezeu ci de la satan. Voi Îl excludeți pe Hristos, și de aceea planurile voastre sunt inspirații directe ale lui satan, vrăjmașul lui Hristos. Satan este permanent preocupat să-L excludă pe Fiul lui Dumnezeu, și dacă el poate determina pe oameni să-o facă, atunci el îi va echipa cu bucurie să fie făcători de bine, afectuoși și filantropi. Într-adevăr, o astfel de bunătate și filantropie merită pe drept să fie numită aspră și mizantropie, pentru că nu poți să arăți mai eficient voință rea și ură față de oameni decât lăsându-L afară pe El, singurul care poate binecuvânta cu adevărat, pentru timp și pentru veșnicie? Cât de groaznică trebuie să fie starea morală a unei inimii cu privire la Hristos, că ar putea lua parte la o asociație respectând condiția ca Numele lui Hristos nicidecum să nu fie numit? Cât de rece trebuie să fie o astfel de inimă! Ea ar da dovada că planurile și acțiunile oamenilor neconvertiți sunt, în opinia ei, destul de importante, pentru că pentru împlinirea lor poți arunca peste bord pe Domnul. Să nu ne înșelăm; acesta este adevăratul sens în care trebuie să privim filantropia lumii. Copiii lumii acesteia pot „vinde mirul cu trei sute de dinari și să dea săracilor”, deoarece în ochii lor este risipă dacă mirul acesta este turnat pe capul lui Isus. Va consimți oare creștinul credincios la aceasta? Se va lăsa el înjugat cu astfel de oameni? Va căuta el fără Hristos să îmbunătățească lumea? Se va uni el cu oamenii, pentru a decora și împodobi o scenă pătată cu sângele Domnului și Stăpânului său?

Petru putea spune: „Argint și aur n-am, dar ce am, aceasta îți dau: În Numele lui Isus Hristos Nazarineanul, ridică-te și umblă!”. El a vindecat un olog prin puterea numelui lui Isus; dar ce ar fi replicat el, dacă ar fi fost invitat să se alăture unei asociații, care are scopul de a îmbunătăți situația ologilor, și anume sub condiția ca Numele lui Isus să rămână total exclus? Nu este nevoie de o măsură mare de putere de imaginație ca să ne imaginăm răspunsul. Întreg sufletul său s-ar fi dat înapoi zguduit de la un asemenea gând. El L-a vindecat pe olog pentru a preamări Numele lui Isus și valoarea Lui, pentru a aduce înaintea ochilor oamenilor excelența și gloria Sa, în timp ce filantropia lumii face exact opusul, deoarece ea dă total la o parte acest Nume binecuvântat și Îl alungă din asociațiile, societățile și planurile ei. De aceea nu ar trebui noi să strigăm: „Este o rușine pentru un creștin, dacă el este găsit într-un loc unde Domnul și Stăpânul Său este exclus.”

Să se meargă înainte prin puterea dragostei pentru Isus; să nu se obosească să se facă binele prin puterea Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, dar să nu se înjuge cu necredincioșii, dacă se vrea să se împiedice lucrările păcatului prin excluderea crucii lui Hristos. Scopul măreț al lui Dumnezeu este preamărirea Fiului Său, „pentru ca toți să-L onoreze pe Fiul, după cum Îl onorează pe Tatăl”. Și acesta ar trebui să fie de asemenea și scopul creștinului credincios; cu această intenție ar trebui „să facă bine tuturor”. Dar dacă el se alătură unei asociații sau unei societăți, pentru a face bine, atunci nu este „Numele lui Isus”, ci numele asociației pentru care el este activ, și anume fără Numele lui Isus. Aceasta ar trebui să fie destul pentru orice inimă sinceră și loială. Dumnezeu nu are altă cale de a binecuvânta pe oameni, decât prin Hristos, și nici un alt scop de a binecuvânta, decât înălțarea lui Hristos. Așa cum în vechime faraon le-a spus egiptenilor înfomețați, care au venit înaintea lui:

„Duceți-vă la Iosif!”, așa spune Cuvântul lui Dumnezeu către toți: „Veniți la Isus!”. Da, pentru suflet și trup, pentru timp și veșnicie, trebuie să mergem la Isus; dar copiii lumii acesteia nu Îl cunosc și nu Îl doresc - ce are deci un creștin credincios de a face cu astfel de oameni? Cum poate el să acționeze, fiind înjugat cu ei? El poate face aceasta numai negând practic Numele Mântuitorului său. Mulți nu văd aceasta; dar aceasta nu schimbă situația pentru cei ce văd. Noi trebuie să acționăm sinceri, ca fiind în lumină; și chiar dacă sentimentele și afecțiunile noii naturi nu ar fi destul de puternice, pentru a ne face să dam înapoi îngroziți de la asocierea cu dușmanii lui Hristos, totuși cel puțin conștiința ar trebui să se plece înaintea autorității poruncitoare a Cuvântului: „Nu vă înjugați la un jug nepotrivit cu necredincioșii!”

Fie ca Duhul Sfânt să îmbrace Cuvântul Său cu putere cerească și să ascute Sabia Lui, ca să pătrundă conștiința, pentru ca sfinții lui Dumnezeu să fie eliberați de tot ce îi împiedică să „alerge în alergarea care ne stă înaintea”! Timpul este scurt. Domnul Însuși va fi în curând aici. Atunci unele juguri nepotrivite vor fi rupte într-un moment, și oile și caprele vor fi atunci despărțite pentru veșnicie. Fie ca noi să fim capabili să ne curățim de orice legătură necurată și de orice influență păcătoasă, așa încât, atunci când Isus se va reîntoarce, să-L putem întâmpina cu o inimă plină de bucurie și o conștiință liniștită!

Titlul original: „Das ungleiche Joch“
din *Botschafter des Heils in Christo*, 1866, pag. 117–121.